



ΛΥΚΕΙΟΝ ΑΘ. ΛΑΣΠΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ ἀληθῶς λύκεια, τὰ ἐκπληροῦντα τὴν μεγάλην αὐτῶν ἀποστολὴν ἐν τῇ ξένῃ, τυγχάνει καὶ τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοιοῦτον τοῦ κ. Ἀθ. Λασποπούλου, τὸ ὁποῖον δικαίως θεωρεῖται ὡς σέμνωμα καὶ ἀπίκτημα πολύτιμον διὰ τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνισμόν. Διὰ νὰ ἐννοηθῇ ὁποίας ἐθνικῆς σημασίας ἐργασία συντελεῖται εἰς τὸ σεμνὸν τοῦτο ἴδρυμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπετύπωσε τὴν ἰδίαν προσωπικότητα ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ, ἀρκεῖ νὰ δώσωμεν ἀμυδρὰν εἰκόνα τοῦ φιλοπόνου καὶ πατριώτου ἀνδρός. Ὁ κ. Λασπόπουλος δὲν εἶνε ἀπλοῦς λυκείαρχος. Εἶνε αὐτόχρονα διδάσκαλος καθ' ὅλην τὴν ὑψηλὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως· ἀπόστολος πράγματι τοῦ ἐθνικοῦ κηρύγματος· ἱερεὺς τῶν Μουσῶν εὐσεβῆς, παιδαγωγῶν, μορφῶνων, δημιουργῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὸν νοῦν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνοπαίδων.

Γεννηθεὶς εἰς Λυτόχωρον τοῦ Ὀλύμπου καὶ λικνισθεὶς ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν μεγάλων ἐθνικῶν παραδόσεων, διῆλθε δεκαεξαέτης μόλις τὰ ἐγκύκλια μαθήματα τοῦ γυμνασίου Θεσσαλονίκης. Μεταβάς ἐν Ἀθήναις ἐστάλη κατὰ προτίμησιν ὡς διευθυντὴς εἰς τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα Στρουμνίτσης ἐπὶ dietίαν, ἐργασθεὶς ἐκθύμως καὶ κατὰ τῶν ἀντενεργειῶν τοῦ βουλγαρικοῦ κο-

μιτάτου. Ὑπὸ τοῦ Μκυροκορδάτου, ὑπουργοῦντος καὶ προέδρου τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλλην. γραμμάτων, τῷ προση- νέθη, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ἡ θέσις τοῦ σχολάζου ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης. Ἄλλ' ἐπροτίμησε τὴν θέσιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου Αυτοχώρου, ὄνειροπολῶν ὁ πατριώτης νεανίας, νὰ προσφέρῃ καὶ ἄλλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν γενέτειραν, ἧς ἡ ἀπὸ τῶν δεσμῶν ἀπολύτρωσις ἦν ἐν ἀπὸ τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη, τὰ ὁποῖα ἤλεκτριζον τὴν ἐνθουσιώδη ψυχὴν του. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1878 εὗρισκει τὸν Λασπόπουλον διευθυντὴν τῶν σχολείων Πολυγύρου, πρωτεύουστος τῆς Χαλκιδικῆς, ἐργαζόμενον παντὶ σθένει εἰς εὐδωσίαν τοῦ εὐγενοῦς κινήματος. Τὸ διδασκαλικὸν του γραφεῖον ἀποβαίνει τὸ ἀόρατον πλὴν ἀποτελεσματικὸν κέντρον τῆς ἐπαναστατικῆς ἐνεργείας. Ἀλλὰ τὸ κίνημα ἐκεῖνο καταπνίγεται καὶ ὁ ἔνθερμος πατριώτης, ὑπὸ τὴν περιβολὴν τοῦ σπουδαστοῦ, περιηγεῖται τὴν μακεδονικὴν χώραν καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, σπουδάζων, παραμυθῶν, ἐνθαρρύνων, κατηχῶν, ἐξαιρῶν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα.

Ἐπανελθὼν εἶτα εἰς Ἀθήνας ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῆς πρακτικῆς σχολῆς τοῦ «Παρνασσοῦ», μεθ' ὃ ἐργάζεται ἀλληλοδιαδόχως ὡς ὑποδιευθυντὴς τοῦ λυκείου Βουλγάρως καὶ καθηγητῆς ἐν τοῖς λυκείοις Κουτούζη καὶ Παπαγεωργίου μέχρι τοῦ 1890, ὅτε ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Μανσούρας, τῇ ὑποδείξει τοῦ καθηγητοῦ Διομ. Κυριακοῦ, καλεῖ αὐτὸν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν αὐτόθι σχολείων. Ἄλλ' ἡ Μανσόρα δὲν τῷ παρέχει εὐρὴν στάδιον ἐνεργείας, καὶ μεταφέρει τὸ κέντρον τῶν ἐθνωφελῶν προσπαθειῶν του εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθα εὐρὴν ἀπαραμίλλον συμπράκτορα καὶ σύζυγον, τὴν σφύρα καὶ εὐπαιδευτον κόρην τοῦ λυκείάρχου Κουτούζη, ἰδρύει τὸ γνωστὸν ἐκπαιδευτήριόν του ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελειότερων παιδαγωγικῶν ἀρχῶν καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων, ἐν ᾗ ἐποχῇ μάλιστα ξέναι προπαγανδικαὶ σχολαί, ὑπὸ διάφορα προσχήματα, ἀπεξένουν καὶ ἀποξενοῦσιν ἔτι τοὺς ἑλληνόπαιδας τῶν πατρίων.

Εἶνε ἄρα γε ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ἤδη καὶ νὰ τονίσωμεν ὁποίας σημαντικὰς ὑπηρεσίας προσφέρει τὸ λυκεῖόν του καὶ ὑπὸ ποίαν πατρικὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἀγρυπνον προσπάθειαν οἱ νεαροὶ βλαστοὶ τοῦ αὐτόθι Ἑλληνισμοῦ ἐκπαιδεύονται, μορφοῦνται, ἠθικοποιῶνται, προπαρασκευάζονται πολῖται χρηστοὶ καὶ εὐπαιδευτοί, πρὸ παντός δὲ Ἕλληνες τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα; Ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι τὸ λυκεῖον Λασποπούλου, διὰ τε τὰς ὑγιεινάς συνθήκας τοῦ σώματος καὶ τὴν ἐξυγιάνσιν τῶν ψυχῶν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀρτίαν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν διάπλασιν, ἀπο-

θαίνει: ὁ φάρος ὁ παρήγορος διὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Ἕλληνας, ἐφ' ᾧ καὶ δικαίως ἀπολαύει τῆς ἀγάπης, τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

(Μικρὸν μνημόσυνον)

ΜΕΤΑ πόνου χαράττομεν ὧδε ὀλίγας γραμμὰς ἐπιμνημοσύ-
νους εἰς τὸν εὐγενῆ ἐργάτην τοῦ πνεύματος, εἰς τὸν σθενα-
ρὸν συναγωνιστὴν τῆς γραφίδος ἀειμνήστον Εὐάγ. Κουσουλάκον,
γνωρίζοντες ἅμα καὶ τὴν μορφήν
αὐτοῦ ἀνὰ τὸ πανελλήνιον διὰ
τῆς παρατιθεμένης εἰκόνας. Ὑπ-
ῆρξεν ἐγκριτὸν καὶ ἀγαπητὸν μέ-
λος ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ δημοσιογρα-
φίᾳ, ἰδρύσας τὸ «Σκρίπ», εἰς
τὸ ὁποῖον συνεχῶνευσε ὅλην τὴν
γοργότητα τοῦ εὐθύμου πνεύμα-
τός του καὶ τοῦ εἰλικρινοῦς του
χαρακτῆρος. Ἰδιοφυῖα ἀληθῶς δη-
μοσιογραφική, με βλέψεις φιλο-
προόδους, ἠδυνήθη νὰ ἐπιβληθῇ
ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἐλληνικοῦ
δημοσίου διὰ τῆς παρρησίας, τοῦ
θάρρους καὶ τῆς φωτεινῆς ἀντιλή-
ψεως τῶν ζητημάτων. Δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι τὸ φαῖδρὸν καὶ
σπινθηροβόλον πνεῦμά του δὲν ἀπέθανεν. Ἀναζῆ εἰς τὸ «Σκρίπ»,
θαλερὸν, σθεναρὸν, ἀκμαῖον. Οἱ κληρονόμοι τῆς εὐγενοῦς πνευ-
ματικῆς του περιουσίας, οἱ συναθληταὶ του καὶ συμπράκτορες
ἐξακολουθοῦν, πλὴν τοῦ ὀνόματός του ἐν τῇ προμετωπίδι, νὰ ἐν-
σχερῶνουν καθ' ἑκάστην τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν ἐκεῖνου, ὅστις
κατέλιπεν αὐτοῖς στάδιον ἀγῶνος ἀληθῶς ἐπιζηλον. Τὸ «Σκρίπ»,
τὸ ἐγκριτὸν ἀθηναϊκὸν φύλλον, ὡσὰν νὰ κινῆται ἀκόμη ζωογο-
νοῦμενον ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀειμνήστου Εὐαγγέλου, ἐπιτελεῖ
καθ' ἑκάστην τὸ ὠραιότερον καὶ τιμιώτερον τῶν μνημοσύνων εἰς
τὴν ἄλληστον μνήμην του.

